

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 8Csp/65/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120204209
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Jaselský
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2020:8120204209.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom, JUDr. Jozefom Jaselským, v spore žalobcu: K. Z., R.. XX.XX.XXXX, D. Q. XX, XXX XX T., právne zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom ul. Sov. Hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, s.r.o., Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zastúpeného Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom Piaristická 707/25, 911 01 Trenčín, o primerané finančné zadostučinenie 1.993,56 eur, takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 350,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.
- III. Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa svojou žalobou doručenu súdu dňa 6.4.2020 domáhal voči žalovanému zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1.993,56 eur.

2. Svoju žalobu odôvodnil tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7Csp/3/2018 o vydanie bezdôvodného obohatenia a o ručenie neprijateľnosti zmluvných podmienok bol ako žalobca v postavení spotrebiteľa úspešný v oboch uplatňovaných nárokoch rozsudkom Okresného súdu Prešov, sp. zn. 7Csp/3/2018, z 29.4.2019, ktorý nadobudol právoplatnosť 19.6.2019. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol:

„17. Súd je však toho názoru a je možné súhlasiť s názorom žalobcu, že v Úverovej zmluve číslo A. XX/XXXXXX zo dňa 05.10.2012 absentuje náležitosť, a to predpoklady použité pre výpočet RPMN. V bode 4 úverovej zmluvy v rámci podmienok splácania úveruje uvedená iba výška RPMN a to 39,10 %.

18. Súd poukazuje na právny názor vyjadrený v rozsudku Krajského súdu v Prešove 3Co/164/2018-129 zo dňa 08.01.2019, kde odvolací súd uviedol, že ak zákon vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať všetky predpoklady použité na výpočet RPMN, je podľa názoru odvolacieho súdu nepochybné, že do kategórie týchto predpokladov je potrebné zaradiť aj matematický výpočet, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN. Ako inak by spotrebiteľ mohol preveriť správnosť takéhoto výpočtu RPMN, ako jednej z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere umožňujúcej posúdiť výhodnosť úveru, čo nepochybné má zásadný vplyv na jeho rozhodnutie vstúpiť do úverového vzťahu s veriteľom. Obligatórnou náležitosťou Zmluvy o spotrebiteľskom úvere je uvedenie predpokladov použitých pre výpočet RPMN aj podľa transponovanej Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 a to článku 10 ods. 2 písm. g), podľa ktorého „Zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť vypočítané v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery.“ Rovnako súd poukazuje na právny záver vyjadrený v rozhodnutí Krajského súdu v Prešove

16Co/26/2018-112 zo dňa 21.01.2019, kde Krajský súd uviedol, že je nemysliteľné od spotrebiteľa očakávať, aby len na základe údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov uvedenej v zmluve mohol posúdiť správnosť tejto zmluvy. Neuvedením celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a s neuvedením všetkých predpokladov použitých na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, zákon o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, v ustanovení §11 ods. 1 spája následok v podobe bezúčinnosti a bezpoplatkovosti úveru. K obdobnému záveru o tom, že v zmluve musí byť uvedený matematický výpočet a všetky vstupné údaje ako veriteľ dospel k výške RPMN dospel aj Krajský súd v Prešove vo svojom rozhodnutí spisová značka 7Co/110/2018-107 zo dňa 17.12.2018, ako aj v rozhodnutí 5Co/64/2018-92 zo dňa 17.01.2019.

Obdobne, je súd toho názoru a súhlasí s právnou argumentáciou žalobcu, že úrok uvedený v bode 4 v rámci podmienok splácania úveru v úverovej zmluve uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným vo výške 33,414555 % je v rozpore s dobrými mravmi. Podľa priemerných úrokových mier z úverov poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny pri spotrebiteľských úveroch so splatnosťou od jedného do piatich rokov v októbri 2012 bola úroková sadzba 11,57 %. Z uvedeného vyplýva, že úrok, ktorý stanovil veriteľ v zmluve je takmer trojnásobne vyšší. Výška úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka a nesmie sa priečiť dobrým mravom. V opačnom prípade je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzatvorenia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1MCdo/1/2009 zo dňa 31.07.2009). Úrok z úveru vo výške odporujúcej dobrým mravom, s ktorým zákon spája absolútnu neplatnosť podľa § 39 Občianskeho zákonníka nemožno obhajovať princípom zmluvnej slobody. Úrok prevyšujúci 33 % ročne je úrokom, ktorý je neprimerane vysoký a je v rozpore s dobrými mravmi, lebo podstatne prevyšuje odplatu požadovanú za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodovacia prax súdov, napríklad rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/462/2015, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/48/2017, Okresný súd Prešov sp. zn. 20C/57/2016, Okresný súd Prešov 17C/75/2015, ktoré v obdobnej veci úrok vo výške 32 % ročne považovali za úrok, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi.

23. S poukazom na to, že súd je toho názoru, že v zmluve absentujú predpoklady použité pre výpočet RPMN ako obligatórna náležitosť zmluvy o úvere podľa § 9 ods. 2 písm. j) Zákona číslo 129/2010 Z.z. účinného v čase uzatvorenia zmluvy a úrok uvedený v bode 4 Úverovej zmluvy vo výške 33,41 %, je podľa názoru súdu v rozpore s dobrými mravmi, má žalobca nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobcovi bol reálne poskytnutý úver vo výške 4.990 Eur, z ktorého v prospech účtu žalovaného zaplatil sumu 9.695,15 Eur. Mal tak nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 4.705,15 Eur. Z tejto sumy súd odpočítal úhrady realizované žalovaným po podaní žalobného návrhu v celkovej výške 2.711,59 Eur a tak suma 1.993,56 Eur patrí žalobcovi titulom bezdôvodného obohatenia. Z tejto sumy súd priznal žalobcovi aj ním požadovaný úrok z omeškania.

33. Pokiaľ ide o žalobu žalobcu v časti o určenie neprijateľných zmluvných podmienok, a to v bode 2.4 náklady spojené s poskytnutím úveru vo výške 1.096,30 Eur ako aj ustanovenia o marketingovej akcii v bode 10.1 článku 10 Zmluvy o úvere zo dňa 05.10.2012, súd tieto zmluvné podmienky vyhlásil za neprijateľné a v celom rozsahu sa stotožňuje s právnou argumentáciou spotrebiteľa.“

Ako spotrebiteľ si uplatnil satisfakciu za porušenie svojich spotrebiteľských práv. Svoje práva musel brániť v pôvodnom konaní. Primerané finančné zadostučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidív. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Primerané finančné zadostučinenie požadoval vo výške bezdôvodného obohatenia.

3. Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil a navrhol ju zamietnuť.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe uviedol, že základným predpokladom na úspešné uplatnenie práva na primerané finančné zadostučinenie je okrem preukázania ujmy aj preukázanie, že žalovaný svojím konaním porušil súčasne - kumulatívne ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa a osobitného právneho predpisu. Žalobca v podanej žalobe však nepreukázal, ktoré konkrétne ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa a ktoré konkrétne ustanovenia osobitného právneho predpisu žalovaný svojím konaním porušil. Ako vyplýva zo samotného pojmu inštitútu finančného zadostučinenia, ide o zadostučinenie, ktorého účelom je reparovať a sankcionovať následky, ktoré boli neoprávneným zásahom do práva na ochranu spotrebiteľa spôsobené. Predpokladom uplatnenia tohto inštitútu je to, aby aspoň potenciálna hrozba ujmy v dôsledku porušenia práv alebo povinností vznikla, inak nie je čo reparovať. Ďalším atribútom, ktorý musí súd zohľadniť pri priznaní finančného zadostučinenia je, že takéto zadostučinenie môže priznať iba v prípadoch úspešného uplatnenia porušenia práv, alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými zákonmi. Z hľadiska § 3 ods. 5

zákona o ochrane spotrebiteľov, preto musí byť preukázané, že došlo k úspešnému uplatneniu práva na strane spotrebiteľa.

5. Žalovaný ďalej uviedol, že je nesporné, že Okresný súd Prešov rozsudkom, sp. zn. 7Csp/3/2018, zo dňa 29.4.2019 zaviazal žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie. Ani uvedené rozhodnutie však nemožno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa. Žalovaný má totiž za to, že nie každé rozhodnutie súdu, ktorým súd rozhodol v prospech spotrebiteľa v súdnom konaní, možno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Predmetom konania vedeného pod sp. zn. 7Csp/3/2018 nebolo uplatnenie porušenia práv alebo povinností, ale výlučne o vydanie bezdôvodného obohatenia. Žaloba v pôvodnom konaní znela na zaplatenie sumy a z toho nemožno dospieť k záveru, akého porušenia práva alebo povinností ustanovených zák. č. 250/2007 Z.z. a osobitnými predpismi sa žalovaný na žalobcovi dopustil. Podľa názoru žalovaného žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadne toho, že zo strany žalovaného skutočne došlo k porušeniu práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi a nepredložil súdu rozhodnutie, ktoré by preukazovalo, že by žalovaný porušil práva alebo povinnosti ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Rozsudok Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 7Csp/3/2018, o ktorý žalobca opiera svoj nárok na primerané finančné zadosťučinenie však nedeklaroval porušenie práv alebo povinností, ale výlučne vo svojom petite určil úver za bezúročný a bez poplatkov a vyhlásil neprijateľné zmluvné podmienky. Z výkladu § 3 zák. č. 250/2007 Z.z. vyplýva nárok spotrebiteľa na poskytnutie finančného zadosťučinenia len v prípade, že poskytnuté plnenie (či už tovaru alebo služby) malo vady. Plnenie z úverovej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným žiadne vady nevykazovalo, nakoľko predmet úveru - finančné prostriedky boli poskytnuté riadne a včas. Vady plnenia nastali na strane spotrebiteľa - žalobcu, ktorý úver riadne a včas nesplácal.

7. Žalovaný okrem toho uviedol, že ako vyplýva zo samotného inštitútu finančného zadosťučinenia, ide o zadosťučinenie, ktorého účelom je reparovať potenciálnu ujmu, ktorá bola neoprávneným zásahom do práva na ochranu spotrebiteľa spôsobená. Predpokladom uplatnenia tohto inštitútu je to, aby hrozba ujmy vznikla, inak nie je čo reparovať. Žalobcovi nielenže žiadna ani potenciálna ujma nevznikla, ale naopak získal najvýhodnejší úver, aký by mu neposkytla žiadna banka. Žalobca na súde neuplatňoval porušenie práv alebo povinností zo strany žalovaného, ale len vydanie bezdôvodného obohatenia. Nedošlo teda k naplneniu znakov ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., ktorých splnenie je nevyhnutné na úspešné uplatnenie finančného zadosťučinenia na súde. Právo na primerané finančné zadosťučinenie je závislé od úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi osobou - spotrebiteľom, ktorej porušením práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa bola privodená určitá hrozba ujmy. V danom prípade mal žalovaný za to, že tieto skutočnosti neboli preukázané, keďže žalobca neunesol dôkazné bremeno a súdu hodnoverným a presvedčivým spôsobom nepreukázal: 1/ úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, 2/ ani že jej v súvislosti s porušením práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi vznikla určitá ujma a ani, že táto ujma mu vznikla vo výške 1.993,56 eur, ktoré požaduje v zmysle finančného zadosťučinenia.

6. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobkyne, listinami (rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 7Csp/3/2018, zo dňa 29.4.2019, doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti), ako aj ďalším spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

7. Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 29.4.2019, č.k. 7Csp/3/2018, okrem iného zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1.993,56 eur s prísl.. Súd zaviazal žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru pre absenciu náležitostí úverovej zmluvy č. SUA 12/005173 uzavretej medzi stranami sporu dňa 5.10.2012 a to podľa § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy. Okrem toho súd považoval výšku úroku v rozpore s dobrými mravmi. Súd zároveň určil zmluvné podmienky nachádzajúce sa v bode 2.4 a v bode 10.1 úverovej zmluvy.

8. Pri právnom posúdení predmetného sporu vychádzal súd z ustanovení zákona č. zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

9. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie") a označovanie výrobkov cenami.

10. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

11. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 09.06.2013, osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu.

12. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 10.6.2013, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

13. Vo vzťahu k vyššie citovanému ustanoveniu zákona č. 250/2007 Z.z., či už v pôvodnom alebo terajšom znení, možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň treba uviesť, že novšie znenie zákona o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitným predpisom, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.

14. Základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle citovaného zákonného ustanovenia je teda porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa alebo podľa osobitných predpisov, ktorými sú predpisy na ochranu spotrebiteľa. Podľa názoru súdu uvedený nárok je teda daný, ak dodávateľ porušil osobitnú právnu úpravu predstavujúcu normy na ochranu spotrebiteľov, ktorými sú osobitná úprava spotrebiteľských zmlúv v § 52 až 54 Občianskeho zákonníka, zákony o spotrebiteľských úveroch, o finančných službách na diaľku a podobne. Účelom týchto právnych noriem je zvýšená ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou a citované zákonné ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má postihnúť nečestného dodávateľa, ktorý tieto osobitné právne normy nerešpektuje. V tejto súvislosti súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 6Cdo/389/2015, zo dňa 14.9.2016, v ktorom tento súd uviedol, že v súvislosti s ustanovením § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia alebo povinnosti, napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve.

15. V prejednávanej veci je zrejmé, že žalobca úspešne uplatnil porušenie svojho práva ustanoveného osobitným predpisom v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 7Csp/3/2018, v dôsledku čoho bol žalovaný zaviazaný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie a zároveň boli vyhlásené niektoré zmluvné podmienky týkajúce sa predmetného úveru za neprijateľné. Súd má teda za to, že pokiaľ bol spotrebiteľ úspešný v predchádzajúcom spore pri uplatnení porušenia jeho práva ako spotrebiteľa, základ nároku je daný.

16. Súd nesúhlasí s argumentáciou žalovaného, že muselo by ísť o vadné poskytnutie finančných prostriedkov zo strany žalovaného. Zákon totiž jasne uvádza, že rozhodujúce je porušenie práva alebo povinnosti vo vzťahu k spotrebiteľovi ustanovených už spomínanými predpismi a nepochybne týmto porušením je aj neuvedenie všetkých povinných náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere, v dôsledku čoho je úver bezúročný a bez poplatkov, a tiež uvedenie neprijateľných zmluvných podmienok.

17. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určení súd vychádzal z toho, že finančné zadosťučinenie má sankčnú povahu a jeho účelom je odradiť nečestného

dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Finančné zadostučinenie je potrebné nevnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu spotrebiteľovi a tiež ako odmenu pre žalobcu ako spotrebiteľa, ktorý priviedol vyhlásenie rozsudku, ktorým sa sledujú rovnaké účinky ako opatrenia orgánov dohľadu, ktorých sankcie by boli neporovnateľne prísnejšie. Na druhej strane však nemôže predstavovať neprimerané obohacovanie spotrebiteľov. Pri rozhodovaní o nároku na finančné zadostučinenie je potrebné tiež prihliadať na okolnosti prípadu, konkrétne zo závažnosti porušenia práva či povinnosti voči spotrebiteľovi, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán protiprávnemu konaniu.

18. Vzhľadom na vyššie uvedené súdom vymedzené kritéria má súd za to, že suma vo výške 350,- eur splní všetky funkcie primeraného finančného zadostučinenia (keďže morálnym zadostučinením bola aj rozsudok sp. zn. 7Csp/3/2018 a je ním aj odôvodnenie tohto rozsudku) a teda, že bude mať dostatočný satisfakčný charakter pre žalobcu, dostatočný sankčný charakter voči žalovanému v zmysle individuálnej, ale aj generálnej prevencie, a zároveň bude odmenou pre žalobcu, že sa nekalému konaniu žalovaného nepodrobil, ale napriek nepochybné svojej slabšej ekonomickej a právnej situácii, akú si mohol zabezpečiť žalovaný, sa pustil do sporu s ním.

19. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 CSP. Podľa tohto ustanovenia môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v žiadanej výške (porovnaj I. ÚS 56/2017). Ide o prípady, ak výška nároku závisí od úvahy súdu, čo je prípad prejednávanej veci. Úvaha súdu sa teda týkala skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku. Aj v súčasnosti podľa § 255 ods. 2 CSP v spojení s čl. 3 a čl. 4 ods. 2 CSP sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia. O výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov, písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinná strana dobrovoľne nespĺní, čo jej ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnená strana môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.